

JUSTIS- OG BEREDSKAPSDEPARTEMENTET
Postboks 8005 Dep.
0030 OSLO

Deres referanse
20/5957

Vår referanse
20/04585-2

Dato
19.02.2021

Høringsuttalelse - Ny lov om levering av digitale ytelser til forbrukere (digitalytelsesloven)

1. Innledning

Vi viser til Justis- og beredskapsdepartementets høringsbrev av 3. desember 2020, vedrørende ny lov om levering av digitale ytelser til forbrukere.

Den foreslåtte lov om levering av digitale ytelser til forbrukere, heretter omtalt som digitalytelsesloven, gjennomfører digitalytelsesdirektivet¹ i norsk rett. Loven regulerer samtidig visse sider ved levering av digitale ytelser som faller utenfor direktivets virkeområde, bl.a. erstatningsregler og regler om avbestilling og oppsigelse. Avtaler om digitale ytelser der forbrukeren i stedet for å betale et vederlag, avgir eller påtar seg å avgi personopplysninger, omfattes av lovforslaget.

2. Oppsummering

Kort oppsummert mener Datatilsynet at det er en svakhet ved lovforslaget at forholdet til personvernreglene ikke er tilstrekkelig utredet. Dette har resultert i at flere av de foreslåtte bestemmelsene i digitalytelsesloven reiser spørsmål etter personvernreglene, noe som er egnet til å skape uklarheter for både næringsdrivende og forbrukere om hvilke rettigheter og plikter som gjelder. Det er videre problematisk at personopplysninger er definert som vederlag. Beskyttelse av personopplysninger er en grunnleggende rettighet som man ikke kan gi fra seg, og som derfor ikke kan anses som en handelsvare.

Vi vil i det følgende komme med utfyllende merknader både til lovforslaget som helhet og til enkeltbestemmelser i lovforslaget.

---

¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2019/770 af 20. maj 2019 om visse aspekter af aftaler om levering af digitalt indhold og digitale tjenester

3. Generelt om forholdet til personvernreglene

3.1. Personvernreglene setter begrensninger i det nasjonale handlingsrommet

Digitalytelsesdirektivet er fullharmonisert, jf. direktivets artikkel 4, noe som begrenser lovgivers handlingsrom ved gjennomføring av reglene i norsk rett. Forholdet til personvernreglene er uttrykkelig regulert i direktivet artikkel 3 nr. 8 (dansk språkversjon):

«EU-retten om beskyttelse af personoplysninger finder anvendelse på alle personoplysninger, der behandles i forbindelse med de i stk. 1 omhandlede aftaler.

«Dette direktiv berører navnlig ikke forordning (EU) 2016/679 og direktiv 2002/58/EF. I tilfælde af uoverensstemmelse mellem bestemmelserne i dette direktiv og EU-retten om beskyttelse af personoplysninger har sidstnævnte forrang.»

Når det gjelder de delene av digitalytelsesloven hvor man har nasjonal valgfrihet, følger det av personopplysningsloven § 2 fjerde ledd at bestemmelsene i personvernforordningen går foran ved eventuell motstrid. Personvernreglene setter dermed begrensninger for den nasjonale valgfriheten ved regulering av de sidene ved avtaler om levering av digitale ytelser som faller utenfor direktivets virkeområde.

Forholdet til personvernreglene er ikke utredet i høringsnotatet. Det er etter vårt syn en svakhet ved forslaget. For å hindre motstridende og uklare regler, er det viktig at departementet har et bevisst forhold til de rettigheter og plikter som følger av personvernreglene. Datatilsynet har identifisert flere bestemmelser i forslaget til digitalytelseslov som enten er i direkte strid med personvernreglene, eller som er egnet til å skape misforståelser om avtalepartenes rettigheter og plikter. Vi viser i denne forbindelse til våre merknader til enkeltbestemmelser som følger av punkt 5 nedenfor.

3.2. Krav til behandlingsgrunnlag

Ved utforming av bestemmelser i digitalytelsesloven som er ment å gjelde også for avtaler om digitale ytelser der leverandørens forretningsmodell knytter seg til behandling av personopplysninger, er det etter vårt syn særlig viktig å ha et bevisst forhold til personvernforordningens regler om behandlingsgrunnlag. Et grunnvilkår for å kunne behandle personopplysninger er at det foreligger et gyldig behandlingsgrunnlag. Hva som anses som gyldige behandlingsgrunnlag er uttømmende regulert i personvernforordningen artikkel 6 nr. 1 bokstav a til f.

Det er Datatilsynets vurdering at reglene i digitalytelsesloven ikke i seg selv vil kunne anses som selvstendige behandlingsgrunnlag for leverandørens behandling av personopplysninger. Vi vil i det følgende redegjøre for dette, samt hvilke behandlingsgrunnlag som er aktuelle.

En forutsetning for at digitalytelsesloven skal komme til anvendelse på avtaler om levering av digitale ytelser der forbrukeren utelukkende avgir personopplysninger, er at leverandørens behandling av personopplysningene går ut over det som er nødvendig for å levere den digitale

ytelsen eller overholde lovpålagte plikter, jf. utkastet til § 1 fjerde ledd. Datatilsynet legger derfor til grunn at leverandørens behandlingsgrunnlag for behandling av personopplysninger i avtaler som omfattes av loven, ikke kan bygge på avtale eller rettslig plikt, jf. personvernforordningen artikkel 6 nr. 1 bokstav b og c.

Datatilsynet er imidlertid kjent med at noen leverandører av digitale ytelser har lagt til grunn at de kan hjemle behandlingen av personopplysninger i artikkel 6 nr. 1 bokstav b, så lenge behandlingen er beskrevet i avtalevilkårene. For ordens skyld ønsker vi derfor å gjøre departementet oppmerksom på rekkevidden av denne bestemmelsen.

Det følger av personvernforordningen artikkel 6 nr. 1 bokstav b at behandlingen er lovlig dersom den er nødvendig for å oppfylle en avtale som den registrerte er part i (...). Personvernrådet (EDPB) har gitt ut en egen veileder om behandling av personopplysninger etter artikkel 6 nr. 1 bokstav b, i tilknytning til digitale tjenester.² Vi viser til avsnitt 28, hvor det fremgår:

«[...] the EDPB endorses the guidance previously adopted by WP29 on the equivalent provision under the previous Directive that ‘necessary for the performance of a contract with the data subject’:

... must be interpreted strictly and does not cover situations where the processing is not genuinely necessary for the performance of a contract, but rather unilaterally imposed on the data subject by the controller. Also the fact that some processing is covered by a contract does not automatically mean that the processing is necessary for its performance. [...] Even if these processing activities are specifically mentioned in the small print of the contract, this fact alone does not make them ‘necessary’ for the performance of the contract.»

Videre fremgår følgende i avsnitt 31:

«Contracts for digital services may incorporate express terms that impose additional conditions about advertising, payments or cookies, amongst other things. A contract cannot artificially expand the categories of personal data or types of processing operation that the controller needs to carry out for the performance of the contract within the meaning of Article 6(1)(b).»

Artikkel 6 nr. 1 bokstav e kan hjemle supplerende rettsgrunnlag der behandlingen er nødvendig for å utføre en oppgave i allmennhetens interesse eller utøve offentlig myndighet som den behandlingsansvarlige er pålagt. Mens artikkel 6 nr. 1 bokstav d gir hjemmel til behandling som er nødvendig for å verne den registrertes eller en annen fysisk persons vitale interesser. Heller ikke disse behandlingsgrunnlagene er aktuelle.

På denne bakgrunn antar Datatilsynet at de relevante behandlingsgrunnlagene for leverandørens behandling av personopplysninger i avtaler som faller inn under virkeområdet

---

² Guidelines 2/2019 on the processing of personal data under Article 6(1)(b) GDPR in the context of the provision of online services to data subjects

til digitalytelsesloven, normalt må bygge på et frivillig samtykke eller en interesseavveining, jf. artikkel 6 nr. 1 bokstav a og f.

Det følger av artikkel 6 nr. 1 bokstav a, at behandling av personopplysninger er lovlig dersom den registrerte (forbrukeren) har samtykket til behandlingen av sine personopplysninger for ett eller flere spesifikke formål. Personvernforordningen artikkel 7 oppstiller nærmere vilkår for samtykke, herunder at et samtykke skal være frivillig og at den registrerte (forbrukeren) til enhver tid skal ha rett til å trekke sitt samtykke tilbake.

Videre følger det av artikkel 6 nr. 1 bokstav f, at en virksomhet kan behandle personopplysninger dersom det er nødvendig for å ivareta en berettiget interesse som veier tyngre enn hensynet til den enkeltes personvern. Den registrerte (forbrukeren) har til enhver tid rett til å protestere mot behandling av personopplysninger som skjer med hjemmel i denne bestemmelsen, og den behandlingsansvarlige (leverandøren) skal da som utgangspunkt ikke lenger behandle personopplysningene, jf. artikkel 21.

Dette er viktige prinsipper fra personvernretten som får betydning for handlingsrommet ved utforming av nasjonale regler om bl.a. oppsigelse, leverandørens krav om oppfyllelse og erstatning. Vi kommer nærmere tilbake til dette nedenfor under punkt 5.

3.3. Henvisning til personvernreglene

Direktivets henvisning til personvernforordningen, og forholdet mellom de to regelverkene, er ikke inntatt i lovforslaget. Lovforslaget inneholder heller ingen andre bestemmelser med henvisning til personvernreglene. Etter vårt syn vil det være hensiktsmessig med en egen bestemmelse som regulerer forholdet mellom personvernreglene og reglene i digitalytelsesloven. En slik bestemmelse bør både presisere at all behandling av personopplysninger i avtaleforholdet må skje i tråd med personvernreglene, og at personvernreglene går foran ved eventuell motstrid.

Vi antar en bestemmelse som nevnt vil kunne ha flere funksjoner. For det første vil en slik bestemmelse kunne virke både bevisstgjørende og klargjørende på leverandører om deres forpliktelser til å følge personvernreglene. En slik bestemmelse vil videre tydeliggjøre at digitalytelsesloven ikke oppstiller egne behandlingsgrunnlag for personopplysninger. Endelig vil også en presisering av at personvernreglene gjelder for all behandling av personopplysninger i avtaleforholdet, være klargjørende for forbrukerne. Noe som igjen kan medføre at forbrukere (de registrerte) lettere kan ivareta sine rettigheter etter personvernreglene.

Datatilsynet vil på denne bakgrunn sterkt oppfordre til at det inntas en egen bestemmelse i digitalytelsesloven som beskriver forholdet til personvernreglene.

4. Bruk av begrepet vederlag

I lovforslaget § 1 fjerde ledd, defineres vederlag som «betaling i penger eller en annen motytelse, inkludert at forbrukeren oppgir personopplysninger». Videre fremgår det av høringsnotatet at departementet leser artikkel 3 nr. 1 i direktivet som et uttrykk for at

direktivet anerkjenner at personopplysninger kan utgjøre et vederlag. Datatilsynet er ikke enig i denne tolkningen av direktivet.

Begrepet vederlag er ikke benyttet i direktivet, og det er heller ikke inntatt noen annen form for fellesbetegnelse på betaling med penger og avgivelse av personopplysninger. Tvert imot skilles det i direktivet mellom avtaler der forbrukeren betaler en pris og avtaler der forbrukeren avgir eller påtar seg å avgi personopplysninger. Vi viser i denne forbindelse til direktivets fortalepunkt 24, hvor det fremgår:

«Digitalt innhold eller digitale tjenester leveres også ofte på en sådan måte, at forbrukeren ikke betaler en pris, men afgiver personopplysninger til den erhvervsdrivende. Sådanne forretningsmodeller benyttes i forskjellige former på en betydelig del af markedet. Selv om dette direktiv fuldt ud anerkender, at beskyttelse af personopplysninger er en grundlæggende rettighed, og at personopplysninger derfor ikke kan betragtes som en vare, bør det sikre, at forbrugere i forbindelse med sådanne forretningsmodeller er berettiget til aftalemæssige retsmidler. Dette direktiv bør derfor finde anvendelse på avtaler, hvor den erhvervsdrivende leverer eller påtager sig at levere digitalt innhold eller en digital tjeneste til en forbruger, og forbrukeren afgiver eller påtager sig at afgive personopplysninger.»

Tilsvarende følger det av punkt 54 i Personvernrådets veileder om behandling av personopplysninger etter artikkel 6 nr. 1 bokstav b, i tilknytning til digitale tjenester³:

«Considering that data protection is a fundamental right guaranteed by Article 8 of the Charter of Fundamental Rights, and taking into account that one of the main purposes of the GDPR is to provide data subjects with control over information relating to them, personal data cannot be considered as a tradeable commodity. Even if the data subject can agree to the processing of personal data, they cannot trade away their fundamental rights through this agreement.»

På denne bakgrunn er etter vårt syn lovteksten i forslaget til § 1 uheldig og villedende, ettersom den omtaler forbrukerens personopplysninger som et vederlag i en avtale. Som påpekt ovenfor er beskyttelse av personopplysninger en grunnleggende rettighet, og personopplysninger kan derfor ikke anses som en handelsvare. Vi ber departementet endre lovteksten i § 1 for å tydeliggjøre dette. I utformingen av ordlyden anbefaler vi departementet å se til ordlyden i digitalytelsesdirektivets artikkel 3 nr. 1. Utformingen av ordlyden i denne artikkelen tar hensyn til det ovennevnte poenget. Som en naturlig forlengelse av dette ber vi også departementet endre ordlyden i øvrige bestemmelser i loven der personopplysninger omtales som et vederlag.

---

³ Guidelines 2/2019 on the processing of personal data under Article 6(1)(b) GDPR in the context of the provision of online services to data subjects

5. Merknader til enkeltbestemmelser

5.1. Regler om erstatning

Direktivet overlater til nasjonal rett å regulere partenes krav på erstatning ved avtalebrudd. I lovforslaget er det inntatt bestemmelser som regulerer både leverandørens og forbrukers rett til å kreve erstatning. De foreslåtte erstatningsreglene bygger i all hovedsak på erstatningsreglene i forbrukerkjøpsloven. I tillegg er det foreslått at forbrukere etter nærmere vilkår kan kreve erstatning for ikke-økonomisk skade. Forholdet til personvernreglene er ikke drøftet i tilknytning til de foreslåtte erstatningsreglene.

For avtaler om digitale ytelser der leverandørens forretningsmodell knytter seg til behandling av forbrukeres personopplysninger, vil det kunne medføre tap for leverandøren dersom en forbruker benytter seg av sine rettigheter etter personvernforordningen, f.eks. trekker tilbake et samtykke eller krever sletting av opplysninger. Etter vår vurdering vil det være i strid med personvernreglene dersom leverandører gis anledning til å kreve erstatning for slike tap. Man kan ikke avtale seg vekk i fra rettighetene og pliktene som følger av personvernforordningen. Digitalytelseslovens regler om leverandørens rett til å kreve erstatning må dermed avgrenses mot eventuelle tap som følge av at forbrukere fastholder sine rettigheter etter personvernforordningen.

Det følger av forslaget til § 48 andre ledd at forbruker på visse vilkår kan kreve erstatning også for ikke-økonomisk skade. I høringsnotatet omtales dette som ulempeerstatning. Som eksempel på tap som vil kunne kreves erstattet etter den foreslåtte regelen, vises det i høringsnotatet bl.a. til feil og mangler ved tjenesten som medfører at forbrukerens personopplysninger kommer på avveie. I forslaget ligger det at partene skal kunne avtale en normalerstatning for denne typen tap. Vi antar nivået på en slik normalerstatning i praksis vil bli besluttet av leverandøren gjennom vilkår i leverandørens standardavtale.

Datatilsynet ser i denne forbindelse grunn til å gjøre oppmerksom på at personopplysningsloven § 30, jf. personvernforordningen artikkel 82 regulerer erstatning for ikke-økonomisk skade som følge av brudd på personvernforordningens bestemmelser. Det er derfor viktig at en eventuell erstatningsbestemmelse i digitalytelsesloven avstemmes mot erstatningsreglene i personopplysningsloven og personvernforordningen. Dette kan for eksempel gjøres ved at det inntas en presisering i digitalytelsesloven om at lovens regler om erstatning ikke avskjærer forbrukers rett til å kreve erstatning etter personvernreglene.

5.2. Oppsigelse i løpende avtaleforhold

Forbrukers rett til å si opp en løpende avtale reguleres i § 33. Bestemmelsen har ikke noe motsvar i direktivet, og er dermed utslag av nasjonal rett. Utgangspunktet er at forbruker kan si opp avtalen med rimelig varsel dersom ikke annet er avtalt. Videre åpner bestemmelsen for at det etter nærmere vilkår kan avtales bindingstid på inntil tolv måneder.

Oppsigelsesadgangen i avtaler der forbrukeren ikke betaler med penger, men har påtatt seg å avgi personopplysninger, er særskilt regulert i § 33 tredje ledd. Det følger av forslaget til tredje ledd at forbrukeren i slike tilfeller kan si opp avtalen med umiddelbar virkning «med mindre noe annet er uttrykkelig akseptert og særlig begrunnet i avtalens art». Som nevnt

tidligere kan partene ikke avtale seg vekk i fra personvernforordningens regler. Forbrukeren har til enhver tid rett til å trekke tilbake et eventuelt samtykke til behandling av personopplysninger, med den virkning at videre behandling på bakgrunn av samtykket vil være ulovlig. Vi viser her til det vi skriver i punkt 3.2 ovenfor. På denne bakgrunn vil den foreslåtte § 33 tredje ledd være i strid med personvernforordningen. Vi ber dere derfor ta ut unntaket: «med mindre noe annet er uttrykkelig akseptert og særlig begrunnet i avtalens art», fra bestemmelsens ordlyd.

Reguleringen i § 33 tredje ledd gjelder avtaler «der vederlaget utelukkende er at forbrukeren oppgir personopplysninger». Når det gjelder omtalen av personopplysninger som vederlag, viser vi til vår merknad i punkt 4 ovenfor.

Lovforslaget er taus om forbrukers oppsigelsesrett i løpende avtaleforhold der forbruker både betaler et vederlag og avgir personopplysninger. Datatilsynet antar bestemmelsen må tolkes slik at denne typen avtaler faller inn under hovedregelen om at avtalen kan sies opp med rimelig varsel, og at slike avtaler kan underlegges bindingstid. Vi vil i denne forbindelse understreke at personvernforordningens regler gjelder for all behandling av personopplysninger i avtaleforholdet, og leverandøren kan ikke kreve å fortsette å behandle forbrukerens personopplysninger i strid med personvernforordningens regler. På denne bakgrunn vil det kunne være problematisk dersom en forbruker ikke med umiddelbar virkning kan si opp de deler av avtalen som gjelder behandling av personopplysninger. Dersom det ikke er mulig å skille ut denne delen av avtalen, må etter vårt syn forbruker gis rett til å si opp avtalen i sin helhet med umiddelbar virkning.

5.3. Leverandørens rett til å kreve oppfyllelse

Leverandørens rett til å kreve oppfyllelse ved kontraktsbrudd fra forbrukerens side, er regulert i forslaget til § 36. Hovedregelen er at leverandøren kan fastholde avtalen og kreve at forbruker betaler prisen. Det følger av punkt 17.2 i høringsnotatet at departementet med henvisning til «prisen» i § 36, har valgt å «[overlate] til praksis å avgjøre hvordan man under hensyn til personvernregelverket skal bedømme en eventuell situasjon der leverandøren krever oppfyllelse av en avtale som innebærer oppgivelse av personopplysninger». Departementet har videre bedt høringsinstansens særskilt vurdere eventuell utfordringer som kan oppstå i slike situasjoner.

Vi viser i denne sammenheng til det vi skriver om forholdet til personvernforordningen ovenfor i punkt 3, og da særlig punkt 3.2 om krav til behandlingsgrunnlag. Som nevnt skal et samtykke kunne trekkes tilbake av den registrerte. Dersom behandlingen skjer etter artikkel 6 nr. 1 bokstav f, skal den registrerte til enhver tid har rett til å protestere mot behandlingen etter artikkel 21. Dersom virksomheten fortsatt vil behandle personopplysningene må de påvise at det foreligger tvingende berettigede grunner for behandlingen som går foran den registrertes interesser, rettigheter og friheter, eller for å fastsette, gjøre gjeldende eller forsvare et rettskrav. Dersom personopplysningene skal brukes til direkte markedsføring skal den registrerte til enhver tid ha rett til å protestere mot dette og personopplysningene skal ikke lenger behandles for slike formål, jf. artikkel 21 nr. 2 og 3. Dette er begrunnet i den registrertes rett til kontroll med egne personopplysninger.

I lys av dette kan Datatilsynet vanskelig se for seg praktiske eksempler der en leverandør, mot forbrukerens vilje, i tråd med personvernforordningen kan kreve oppfyllelse av en avtale som innebærer avgivelse av personopplysninger.

5.4. Forbrukers rett til å heve avtalen

Forbrukers rett til å heve avtalen som følge av en mangel, er regulert i § 24. Bestemmelsen gjennomfører direktivet artikkel 14 nr. 6, jf. nr. 4. I utgangspunktet er det en forutsetning for at forbrukeren skal kunne heve avtalen at mangelen ikke er uvesentlig. For avtaler der forbrukeren ikke betaler en pris, men har påtatt seg å avgi personopplysninger, kan avtalen heves også når mangelen er uvesentlig. Bestemmelsen sier ikke noe uttrykkelig om forbrukers hevingsrett for tilfellet der forbrukeren både betaler et vederlag og avgir personopplysninger. Direktivet er heller ikke tydelig på dette punktet.

I høringsnotatet (s. 30) skriver departementet følgende om denne situasjonen:

«Hvis personopplysninger utgjør bare en del av vederlaget i tillegg til betaling av en pris, kreves det antakelig at mangelen ikke er uvesentlig, selv om fortalen avsnitt 67 ikke er helt klar på dette punktet. I slike tilfeller må det imidlertid i uvesentlighetsvurderingen være rom for å se hen til i hvilken grad et eventuelt prisavslag vil gi en tilfredsstillende kompensasjon for mangelen, under hensyn til hvor stor andel av vederlaget «prisen» utgjør sammenholdt med personopplysningene.»

Datatilsynet er ikke enig i departementets tolkning av direktivets fortale. I det aktuelle avsnittet i fortalen står følgende (vår understreking):

«Hvor det digitale indhold eller den digitale tjeneste imidlertid ikke leveres mod betaling af en pris, men forbrugeren afgiver personopplysninger, bør forbrugeren også have ret til at ophæve aftalen i tilfælde, hvor den manglende overensstemmelse er uvæsentlig, eftersom afhjælpning i form af et afslag i prisen ikke er tilgængelig for forbrugeren. I tilfælde, hvor forbrugeren betaler en pris og afgiver personopplysninger, bør forbrugeren have alle tilgængelige beføjelser i tilfælde af manglende overensstemmelse. Forbrugeren bør navnlig, forudsat at alle andre betingelser er opfyldt, have ret til at få det digitale indhold eller den digitale tjeneste bragt i overensstemmelse, til at få afslag i prisen i forhold til det beløb, der er betalt for det digitale indhold eller den digitale tjeneste, eller til at få aftalen ophævet.»

Etter vårt syn taler uttalelsen i fortalen for at en forbruker som både har betalt et vederlag og avgir personopplysninger, kan heve avtalen også når mangelen er uvesentlig. Dette er også den løsningen som etter vårt syn vil være mest i tråd med personvernforordningens bestemmelser. Vi viser i denne sammenheng til våre merknader ovenfor i punkt 5.2 og 5.3.

5.5. Endring av ytelsen

Leverandørens rett til å endre ytelsen underveis i et løpende avtaleforhold er regulert i forslaget til § 41. Bestemmelsen gjennomfører direktivet artikkel 19, som oppstiller nærmere vilkår som må være oppfylt for at avtalen kan endres. Ett av vilkårene er at avtalen tillater og oppgir en gyldig grunn for den aktuelle endringen. I lovforslaget er kravet til gyldig grunn

utelatt fra ordlyden. I merknaden til bestemmelsen heter det at departementet forutsetter at kravet til gyldig grunn er dekket av lovteksten. Datatilsynet er ikke enig i at dette kravet fremkommer av ordlyden i lovteksten slik den er formulert.

Datatilsynet ønsker videre å understreke at en eventuell endring av formålet med behandling av personopplysninger også må skje i samsvar med reglene i personvernforordningen.

5.6. Alminnelige krav til ytelsen

Utkastet til § 8 regulerer alminnelige krav til ytelsen. Det følger av § 8 tredje ledd, bokstav e, at ytelsen skal «være i samsvar med offentligrettslige krav som stilles i lovgivningen (...)». Brudd på § 8 utgjør en mangel ved ytelsen, jf. § 10. De nevnte bestemmelsene gjennomfører direktivet artikkel 6 og artikkel 8. Det følger av punkt 48 i direktivets fortale at brudd på personvernforordningen etter forholdene kan utgjøre en slik mangel. Dette bør etter vårt syn gjenspeiles i merknaden til bestemmelsen.

5.7. Særlige regler om virkningen av heving for leverandøren

I utkastet til § 45 er det inntatt noen særlige regler om virkningene av heving for leverandøren, herunder leverandørens adgang til å anvende innhold som forbrukeren har avgitt eller frembragt ved bruk av ytelsen. Bestemmelsen gjennomfører digitalytelsesdirektivet artikkel 16. I artikkel 16 nr. 2 er det inntatt en presisering av at leverandøren ved behandling av personopplysninger må oppfylle de forpliktelser som følger av personvernforordningen.

Det følger av høringsnotatet at departementet ikke anser det som hensiktsmessig å innta denne presiseringen i utkastet til § 45. Det er ikke gitt noen nærmere begrunnelse for dette standpunktet, men i merknaden til bestemmelsen skriver departementet at leverandøren «forutsettes å behandle personopplysninger i samsvar med personopplysingsloven».

Slik bestemmelsen er utformet, er den egnet til å gi inntrykk av at leverandøren kan fortsette å behandle forbrukerens personopplysninger etter at avtalen er hevet. En antitetisk tolkning av bestemmelsen tilsier et slikt resultat. Datatilsynet mener derfor det er både nødvendig og hensiktsmessig at det i § 45 inntas en uttrykkelig presisering av at en eventuell videre behandling av forbrukers personopplysninger etter at avtalen er hevet, må skje i overensstemmelse med personvernforordningens regler.

***

Vi stiller oss til rådighet dersom dere ønsker utfyllende informasjon eller har spørsmål til vårt høringssvar. Dere kan i så fall ta kontakt med juridisk seniorrådgiver Miriam Karlsen på telefon 940 26 878.

Med vennlig hilsen

Jørgen Skorstad
avdelingsdirektør, jus

Miriam Karlsen
juridisk seniorrådgiver

Dokumentet er elektronisk godkjent og har derfor ingen håndskrevne signaturer